

17 වන පිටුව

පීටිනේ කඩඉමකි බෝ දුර ගෙවා ආ නැවතුණත් මංසලක ආහමබෙන් සොයා ආ හැර යන්න කාලයයි දුක් කළුළු ගලා ආ සුසුමන් ද නබා යම් ඉතිරි කොට දවා ආ

මල්වර ව සිතුවිලි අපමණයි විමසිලි කියූ බස් සැතපිලි විදිම දැන් සියුමැලි උදා හිරු සෙවනැලි තුරු ලතා පවතැලි සකුණා ගී නැදවිලි ඉම සොයා එමී යැ...
00000

ගිනියකට සවන් දෙමින් සෝපාවේ ඇල වී අඩ තිත්තේ සිටි සැලලි පිඹිලුණේ දොර සිතුවේ නැදැයෙහි. අකැමැත්තෙන් මෙන් සෝපාවෙන් නැගිටි ගත් ඇ දොර ඇරියා ය.

"දිලිප.. මොකද මේ...?" ඇ විස්මයෙන් කැනැස්සුවා ය.

දිලිප ආයාසයෙන් සිනාසෙන්නට උත්සාහ කළේ ය.

"මොකද මේ... මොකක්ද වුණේ...?" සැලලි නැවත ඇසුවා ය. "දෙයියනේ මේ මො මොනා කරගෙන ද...? එන්න එන්න ඇතුළට..."

දිලිප ඇතුළු වූ පසු ඇ දොර වසා දැමුවා ය.

"කියන්න.. මොකද වුණේ...?" "පො .. පොඩි ඇස්සිවගිටි එකක් වුණා." මතු ආයාසයෙන් කීවේ ය.

"ඉඳගන්න..." ඇ මතුවෙන් අතින් අල්ලා පහසු

පට්ටක ඉන්ද්‍රේව්වා ය.

"කෝ බලන්න..." සැලලි මතුවෙන් අතෙහි රැඳී පුලුන් ගලිය මැත් කර තිසේ තුටුලය පරික්ෂා කළා ය. "සැලෙනන් කැපිලා.. මොකක් කරගන්නද මො...?"

මතු පිලිතුරක් නොදුන්නේ ය. මතු බොහෝ සැලලි සිටින්නේ යයි ඇයට සිතුවේ. වචනයට නැති ය නොහැකි යමක් මතුවෙන් සිතේ ඇතැයි ඇය අනුමාන කළා ය. ඇසිය යුතු ද නැති ද කියා සිතා ගත නොහැකිව ඇ කල්පනාවට වැටුණා ය.

කිසිම ප්‍රශ්නයකට විසඳුමක් පොත් වල නැහැ... අපි අපිම ඒ විසඳුම් හොයා ගන්න ඕනෙ.. එකම ප්‍රශ්නට මම හොයාගන්න උත්තරෙයි මොහොයාගන්න උත්තරෙයි හාත්පසින්ම එකිනෙකින් වෙනස් වෙන්න පුළුවන්.. නමුත් විසඳුමක් තියෙනවාමයි.. ඒ විසඳුම අපි කැමැති වෙන එකක් හරි අකැමැති වෙන එකක් හරි වෙන්න පුළුවන්.. ඒත් විසඳුමක් තියෙනවාමයි..

මතුවෙන් දසුන ඇගේ සිතේ ඇති කළේ කණගාටුවකි. මතු මෙසේ විදවිය යුතු තැනැත්තකු නොවේ යයි ඇගේ සිත කියයි. මතු මුද්ධමතෙකි. එය අහස නොකරන එය තේරුම් ගත නොහැකි ගැහැණියක හා දිග කන්නට සිදුව තිබීමේ අභ්‍යන්තර මතු විදවමින් සිටියි. ඒ බව තේරුම් ගන්නට මතුව නොහැකි ද..?

මුද්ධමත් බව පමණක් පීටිනියට නොසැහෙන බව සැලලි වැටහෙයි.

පීටිනියට මනුෂ්‍ය දීමේ යම් අපහසුවක් සැලලි සැම විටම මතු කෙරෙත් දුටුවා ය. මතුවෙන් ඒ දුර්වල කම දෙස සානුකම්පිතව බලන්නට හැකියාව ඇත්තේ තමාට පමණක් නොවේදැයි සැලලි තමාගෙන් ම ප්‍රශ්න කර ගන්නා ය. මේ මිනිසා කෙරෙහි තමන් සිත තුළ ඇති ලෝකතුකමට හේතුව ඒ තේරුම් ගැනීම ද..?

"ඇත්ත කියන්න..." සැලලි අවසාන ඇසුවා ය. "... ගෙදර ගෝරියක් ගියා තේද...? එනම් නැතුව තිකම්ම තුවාලයක් වුණා කියලා මො කවදාවත් මාව නොයාගෙන එයි කියලා මම ගිනන්න නැහැ..."

මතු ගිනිකඩවම ඇගේ ඇස් බැලීම මගහැර ඉවත බලා සිටියේ ය.

"නොකිව්වට කමක් නැහැ... මට හුනක් දේ තේරුම් ගන්න පුළුවන්... ඉන්න මම ඉක්මනට ඇඳුමක් දාගෙන එනකල්.. අපි යමු බොක්කට කෙනෙක් ලැගම.. මැනුම් දාන්න වෙයි තුවාලෙට..." ඇ ගෙනුළුට යන අතර කීවා ය.

සැලලි ඉක්මනින්ම ආපසු ආවා ය. ඇය එනවිට මතු සැලලි සේ නොවී ය.

"දිලිප..."

පිලිතුරු දෙන්නට මතු ගෙනුළු නැති බව ඇයට වැටහුණි. මිදුල දෙසින් මතුවෙන් කාරය පණ ගැන්වෙන හඬ ඇයට ඇසුණි. ඇ වහා එදෙසට දුටු ගියා ය. මතු සිය කාරය ඉදිරියට ගන්නට සැරසෙන මොහොතේ සැලලි එය ඉදිරියෙන් සිටි ගන්නා ය.

"දිලිප..." ඇ කැනැස්සුවා ය.

මතු තදින් තිරුග යොදා කාරය නවත්වා ගත්තේ ය. එසැණින් කාරයේ වම් පස දොර ඇර ගත් සැලලි එයට ගොඩ වූවා ය.

"පියසු නගන්න එපා..." ඇ කෝපයෙන් කීවා ය.

"නවත්තන්න එන්නිම..."

සෛනෙහස ද නැදින්නෙම මබ නියා වසන්තෙ ද සිනාසුණි මබ නියා හඬන්නට ඉඩ නොවිණි මබ නියා පීටිනේ පැරදුනෙද මබ නියා

රකින්නට සෛනෙහසක් අතිම කල පලක් වෙද ගයන්නට ගිනියක් පද වලක් නවත් වෙද සොයන්නට සිදු තෙරක සක් නඬක් නවත් වෙද තනන්නට කුඩුවක් ලොවේ වෙන තනක් වෙද

මතු කුඩා දරුවකු සේ ඇගේ විධානය ක්‍රියාත්මක කළේ ය.

"මම මුඛිකි කරන්න..." ඇ කීවා ය. ඇයට රියැදුර අසුනට ඇදී එන්නට ඉඩ දී මතු කාරයෙන් බැස්සේ ය. මතු වම්පස අසුනට ගොඩ වන තුරු ඇ බලා සිටියා ය.

අපි හොයා ගන්න විසඳුම මේ ලොවකේ අනිත් අයට දිරවන්න නැති වෙන්නත් පුළුවන්.. ඒත් කරන්න දෙයක් මේ.. මේ කාලෙවත් ජීවිත නෙවෙයි.. මේ අපේ ජීවිත .. විදවන්න ඇපියි.. වෙන කවුරුත් නෙවෙයි.. ඒ නියා තීරණයක් ගන්න ඕන නැන තීරණයක් ගන්න ඕනෙ.. දුර්වල වෙන්න එපා.. ශක්තිමත් වෙන්න..

"පියසෙක් වගේ හැසිරෙන්න එපා.. ඕනෙම ප්‍රශ්නයකට ආර්ථිකානුල විසඳුමක් තියෙනවා.. එක අපි නොයාගන්න ඕනෙ.. ප්‍රශ්නයකදි මුළුම අල්ල කරගන්න මොඩොයො.. මො වගේ උගත් මනුස්සයෙකුගෙන් මේ වගේ හැසිරීමක් මං නම් කවදාවත් බලාපොරොත්තු වුණේ නැහැ..." ඇ වචනය ඉදිරියට ගන්නා අතර කීවා ය. ඇයට රිසිවත් කියන්නට ඉඩ දී මතු ගිනිකඩ ඇසා සිටියේ ය.

"පීටිනේ මනුෂ්‍ය දෙන්න උගත් කම විතරක් මදි දිලිප... කිසිම ප්‍රශ්නයකට විසඳුමක් පොත් වල නැහැ... අපි අපිම ඒ විසඳුම් නොයා ගන්න ඕනෙ.. එකම ප්‍රශ්නට මම නොයාගන්න උත්තරෙයි මො නොයාගන්න උත්තරෙයි හාත්පසින්ම එකිනෙකින් වෙනස් වෙන්න පුළුවන්.. නමුත් විසඳුමක් තියෙනවාමයි.. විසඳුමක් තියෙනවාමයි.. ඒ විසඳුම අපි කැමැති වෙන එකක් හරි අකැමැති වෙන එකක් හරි වෙන්න පුළුවන්.. ඒත් විසඳුමක් තියෙනවාමයි.. අපි නොයා ගන්න විසඳුම මේ ලොවේ අනිත් අයට දිරවන්න නැති වෙන්න පුළුවන්.. ඒත් කරන්න දෙයක් මේ.. මේ කාලෙවත් පීටින නෙවෙයි.. මේ අපේ පීටින .. විදවන්න ඇපියි.. වෙන කවුරුත් නෙවෙයි.. ඒ නියා තීරණයක් ගන්න ඕන නැන තීරණයක් ගන්න ඕනෙ.. දුර්වල වෙන්න එපා.. ශක්තිමත් වෙන්න.. ගිතට ශක්තියක් දෙන්න කවුරු හරි ළගින් ඉන්න ඕන නම් මං ඉන්නවා මො ලග..."

සැලලි වචනයේ වේගය බාල කර ඉදිරියට ආ වෙන්න වචනයකට ඉඩ දුන්නා ය. එහි රියැදුරා අත මසවා ඇයට ස්තූතිය ප්‍රකාශ කළේ ය. සැලලි අසුරු සිනාවකින් එයට ප්‍රතිචාර දක්වනු දිලිප දුටුවේ ය.

සැලලි.. ඇය උගත් ය.. කෙලිලොල් ය.. එනමුදු මනුෂ්‍ය දියක් සේ තියල ය. මනසින් සන්සුන් ය.. ශක්තියම ය. මේ වර්ත ස්වභාවය පිරිමියකු වීත් තමාට ආරෝපනය කරගත නොහැකිමක් මන්ද?

0000000

දින ගතවන්නේ ඉතා සෙමින් යයි අනුරාධ ට සිතුවේ. පසුගිය දින කීපයේ නිෂාධි අමතන්නට මතු ගත් උත්සාහය ද අසාර්ථක වීම මතු සිතේ කනස්සල්ලක් ඇති කර

තිබුණි. ඇගෙන් තොරතුරක් නැතම ගෙවෙන සෑම දිනයක්ම කල්පයක් සේ මතුව දැනෙයි.

පසුගිය විදේශ සංචාර සඳහා අනුරාධ සුදානම් වුණේ ගමනට දිනකට දෙකකට කලින් ය. එසේ වුව ද මේ වතාවේ මතු සැන ගණනය සිට සුදානම් වෙමින් සිටියි. ගමනට අවශ්‍ය යයි සිතෙන සියල්ල ලැයිස්තුවක සටහන් කර ගත් අනුරාධ ඒ එකින් එක නැවත නැවත ගෙනෙහි කරමින් තිබිමක් අමතක නොවන ලෙස සුදානම් වන්නට උත්සාහ ගත්තේ ය.

"කෙල්ලට මොනවත් තැන්ගත් ගන්න නැද්ද..." සුනෙන් සිහිපත් කළේ ය.

නිෂාධි ට යම් කිසි තැන්ගත් ගත යුතු ය. ගත යුත්තේ කුමක් දැයි අනුරාධට නොවැටහෙයි. කීප දිනක්ම මැපේරික් සිටියේ සාප්පු අතර ගැවසුණ නමුත් සිතට සරලක ආකාරයේ තැන්ගත් මතුව සොයා ගත නොහැකි විය. අනුරාධ අවසානයේ යම්කිසි තීරණයකට එළැඹුණේ ය.

"මං එයාට රින්න එකක් අරගෙන දෙනවා..." මතු කීවේ ය. "... උඹ එනවද මා එක්ක ප්‍රචලිතර නොප එකකට යන්න...?"

"රින්න එකක් ගන්න උඹ එයාගෙන ඇගිල්ලෙ සයිස් එක දන්නව ද...?"

අනුරාධ කල්පනා කළේ ය.

සෛනෙහසේ රන් මුදු ව පළඳුන්ට පේටි හදවතේ පැතුම් පොදි උතුරා ලා යාච් මනා මෙර නරම් පෙම් සිතකිය පාච් ඉවසනු කෝම නැතුම්ම මගෙ සැද සාච්

"මම මතකයි..." "මතකයි..? උඹ මත මුස්ට පොරක්නෙ... එනම් මතකෙන් ඇගිල්ලෙ සයිස් එක කියන්නව බැ..." "ඒකට කමක් නැ... උඹ වරෙන් මා එක්ක..."

අනුරාධ තමන්ගේ සුළුගිල්ලට පහසුවෙන් දැමිය හැකි තරම් මුදුවක් මිලට ගත්තේ ය. ඒ ප්‍රමාණයේ මුදුවක් නිෂාධිට ඇති වේ යයි මතු අනුමාන කළේ ය. රතු මැණික් ගලක් ඇල්ලූ කුඩා මුදුව ඉතා සුන්දර එකක් විය. ස්වර්ණාභරන වෙළඳසලේ සේවිකාව මතුව කට්ට කම් කළේ මතු මුදුව තෝරා ගන්නට වෙහෙසුණා තරමට ය. සිය සිතට හැලපෙන මුදුව තෝරා ගන්නට මතු අවම වශයෙන් පැයක් පමණ වේලාවක් මුදු තේරුවේ ය.